

2026-02-12

Gerbiamieji,

Lietuvos mokesčių konsultantų asociacijos (toliau – LMKA) vardu, norime pateikti Jums mūsų profesines pastabas ir komentarus, dėl PVMĮ 71¹ straipsnio 9 dalies nuostatų aiškinimo. Šiuo raštu LMKA siekia inicijuoti su mokesčių administratoriumi platesnę diskusiją dėl PVMĮ 71-1 str. 9 dalies nuostatų aiškinimo bei mokesčių administratoriaus pozicijos šiame rašte nurodytu klausimu viešiniamą.

Asociacijos vertinimu, minėta teisės norma nėra aiški ir gali būti interpretuojama skirtingai.

Esminis klausimas, dėl kurio siekiame diskusijos su mokesčių administratoriumi, yra šis: **ar Lietuvos apmokestinamasis asmuo, taikantis smulkiojo verslo schemą (SVS), įsigijęs prekių iš kitos ES valstybės narės ir viršydamas nustatytą 14 000 Eur ribą, įsigijęs paslaugų iš užsienio arba suteikęs paslaugų į kitą valstybę narę ir dėl to privalantis registruotis PVM mokėtoju, automatiškai praranda SVS dalyvio statusą, jeigu PVM registracijos metu aktyviais veiksmais nepatvirtina savo pasirinkimo taikyti SVS arba apskritai neįsiregistruoja PVM mokėtoju ir tokia jo privalomos PVM registracijos prievolė nustatoma VMI aktyvios stebėsenos veiksmais ar mokesčio tyrimo/patikrinimo metu (vertinant, kad šis asmuo vis dar atitinka esminę SVS taikymo sąlygą - tiekiamų prekių/paslaugų vertė neviršija 45 000 Eur).**

Tam, kad diskusija būtų produktyvesnė, pateikiame dvi skirtingas PVMĮ 71-1 str. 9 dalies nuostatų interpretacijas. Prašome mokesčių administratoriaus susipažinti su jose pateiktais teisiniais argumentais bei pateikti savo poziciją.

I interpretacija

1. PVMĮ 71-1 str. 9 dalis turi būti aiškinama taip: visi LT apmokestinamieji asmenys, SVS dalyviai, kurie turi registruotis PVM mokėtojais dėl paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES, prekių įsigijimo iš ES, registracijos metu **turi gauti automatiškai PVM kodą su SVS požymiu ir jiems automatiškai taikoma SVS.**
  - 1.1. PVMĮ 71 str. 1 d. norma - tai bendroji taisyklė, pagal kurią visi apmokestinamieji asmenys, tiekiantys Lietuvoje prekes, teikiantys Lietuvoje paslaugas, turėtų tapti PVM mokėtojais ir mokėti PVM nuo 1 euro. PVMĮ 71 str. 2 d. norma - tai išimtis iš prieš tai minėtos bendrosios taisyklės, pagal kurią apmokestinamajam asmeniui leidžiama taikyti SVS. Pati norma suformuluota taip: *"Neatsižvelgiant į šio straipsnio 1 dalį, Lietuvos Respublikos apmokestinamasis asmuo gali taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje – neprivalo registruotis PVM mokėtoju bei už tiekiamas prekes <...>".* Lingvistinis šios normos vertinimas: žodis "gali" reiškia, kad apmokestinamasis asmuo turi pasirinkimą - gali pasirinkti taikyti SVS, gali pasirinkti netaikyti SVS. Taigi, lingvistinis

normos vertinimas aiškiai sako, kad šioje teisės normoje yra užkoduotas pasirinkimas. Kyla klausimas, kaip asmeniui realizuoti tokį pasirinkimą? Atsakymo į šį klausimą ši norma nepateikia. Ieškant atsakymo reikia PVMĮ normas vertinti sistemiskai. Sisteminiis PVMĮ aiškinimas veda link to, kad asmuo, norintis netaikyti SVS, turi pasirinkimą 72 str. nustatyta tvarka registruotis savanoriškai PVM mokėtoju. Iš lingvistinio ir sisteminio minėtų normų aiškinimo seka, kad visiems asmenims, kurie atitinka SVS sąlygas (neviršija 45 k Eur ribos ir neturi prievolės registruotis PVM mokėtoju dėl kitų priežasčių), SVS taikoma „by default“ (be registracijos), o norintiems pasirinkti netaikyti SVS tenka atlikti aktyvų veiksmą - savanoriškai įsiregistruoti standartiniu PVM mokėtoju.

1.2. PVMĮ 71¹ str. 9 d. teisės normos analizė. Norma suformuluota taip: *"Lietuvos Respublikos apmokestinamasis asmuo ir apmokestinamasis asmuo, įsisteigęs kitoje valstybėje narėje, kurie šiame straipsnyje nustatytais pagrindais yra įsiregistravę arba privalo registruotis PVM mokėtojais prekių įsigijimo iš kitų valstybių narių, paslaugų įsigijimo iš užsienio valstybių ir (arba) paslaugų teikimo kitose valstybėse narėse tikslais ir kurie atitinka šio Įstatymo 71 straipsnio 2 ir 21 dalyse nustatytas sąlygas ir neviršija šiose dalyse nurodytų ribų, gali taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje. Šio įstatymo taikymo tikslais šioje dalyje nurodyti asmenys, pasirinkę taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje, vadinami PVM mokėtojais, taikančiais smulkiojo verslo schemą Lietuvoje."*

1.2.1. Lingvistinis šios normos **pirmojo sakinio vertinimas**: žodis "gali" reiškia, kad apmokestinamasis asmuo turi pasirinkimą - gali pasirinkti taikyti SVS, gali pasirinkti netaikyti SVS. Atkreipiame dėmesį į tai, kad visiškai identiška lingvistiškai formuluotė yra ir PVMĮ 71 str. 2 d. teisės normoje. Taigi, šios normos pirmojo sakinio lingvistinė analizė veda link to, kad šioje teisės normoje yra užkoduotas pasirinkimas - apmokestinamasis asmuo, registruodamasis PVM mokėtoju dėl paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES, gali pasirinkti tiek taikyti SVS, tiek netaikyti SVS.

1.2.2. Lingvistinė šios normos **antrojo sakinio analizė** ir joje vartojamas žodis "vadinami" aiškiai rodo, kad ši norma yra *definicinė teisės norma* ir ja siekiama vien tik apibrėžti sąvoką. Idealiu atveju ši definicinė norma turėjo būti įdėta į PVMĮ 2 str., kuriame yra pateikiamos visų PVMĮ sąvokų apibrėžtys. Esminis klausimas, ar šia definicine teisės norma įstatymo leidėjas siekė sukurti naujus teisinius santykius? Teisės teorija aiškiai sako, kad definicinėmis normomis nėra sukuriami nauji teisiniai santykiai, tokios teisės normos savo sudėtyje neturi dispozicijos (elgesio taisyklės). Akivaizdu šioje normoje nėra dispozicijos taisyklės, kuri adresatams nustatytų konkrečią elgesio taisyklę, kuri sukurtų subjektams naujas teises ir/arba naujas pareigas. Atskirai pasisakysime dėl šioje definicinėje normoje vartojamo žodžio "pasirinkę". Lingvistinis normos aiškinimas neleidžia daryti išvados, kad žodis "pasirinkę" turi būti suprantamas, kaip dispozicija, sukurianti subjektams naują elgesio taisyklę. Tą patvirtina sisteminiis 71¹ str. 9 d. pirmojo ir antrojo sakinių aiškinimas. Kaip minėjome, pirmajame šios normos sakinyje vartojant žodį "gali" yra užkoduotas pasirinkimas. Todėl antrajame sakinyje definicinėje normoje žodis "pasirinkimas" ir yra minimas. Įdomumo dėlei galima nesunkiai pafantazuoti, kaip turėtų atrodyti ši teisės norma, kad galima būtų laikyti, jog ja nustatoma taisyklė, kad PVM mokėtoju tapantis asmuo privalo pasirinkti, ar toliau ketina taikyti SVS. Greičiausiai tokia teisės norma turėtų būti suformuluota kažkaip panašiai taip: *"Apmokestinamasis asmuo, kuriam kyla prievolė registruotis PVM mokėtoju dėl paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES, VMI nustatyta tvarka privalo pasirinkti, ar ketina toliau taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje. Pasirinkimą dėl tokios schemas taikymo toks asmuo turi atlikti ne vėliau kaip per 20 darbo dienų nuo tapimo PVM mokėtoju momento. Asmenims, kurie VMI nustatyta tvarka nepasirinko toliau taikyti SVS, taikomos PVMĮ nustatytos standartinio PVM mokėtojo teisės ir prievolės. Šio įstatymo taikymo tikslais*

šioje dalyje nurodyti asmenys, pasirinkę taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje, vadinami PVM mokėtojais, taikančiais smulkiojo verslo schemą Lietuvoje."

1.3. Taigi, galime daryti tarpines išvadas:

a) PVMĮ 71¹ str. 9 d. teisės norma numato, kad dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES PVM mokėtoju besiregistruojantis asmuo ir toliau išsaugo teisę (turėta iki PVM registracijos) pasirinkti taikyti arba netaikyti SVS - tokiam asmeniui PVM registracijos momentu ir toliau „*by default*“ taikoma SVS;

b) šia definicine teisės norma nėra nustatoma nauja prievolė SVS dalyviams PVM registracijos metu patvirtinti pasirinkimą taikyti SVS;

c) šia definicine teisės norma nėra nustatoma taisyklė, kad tokie juridiniai faktai kaip paslaugų įsigijimai iš užsienio, paslaugų teikimai į ES ir iš to sekanti privaloma PVM registracija naikina SVS galiojimą;

d) šioje definicinėje teisės normoje nėra įpareigojimo viešojo administravimo subjektui parengti poįstatyminį aktą (taisykles), kuris detalizuotų kažkokią „pasirinkimo taikyti SVS“ įgyvendinimo tvarką;

e) kadangi abiejų teisės normų dispozicija yra identiška, todėl abi teisės normos (tiek PVMĮ 71 str. 2 d., tiek 71¹ str. 9 d.) turi būti aiškinamos identišškai – apmokestinamajam asmeniui, tenkinančiam sąlygas, SVS taikoma „*by default*“ (be registracijos), nepriklausomai nuo to, ar jam kyla/nekyla pareiga registruotis PVM mokėtoju dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES. Toks SVS dalyvis visada turi pasirinkimą nuspręsti netaikyti SVS. Tokį pasirinkimą jis įgyvendina savo nuožiūra, bet kuriuo metu.

1.4. Net jeigu daryti tokią prielaidą, kad PVMĮ 71¹ str. 9 dalies antruoju sakiniu visgi sukuriama nauji teisiniai santykiai (kaip minėjome, dispozicinė norma tam nėra skirta), t. y. ši teisės norma nustato taisyklę, kad dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES PVM mokėtoju tampantis asmuo privalo pasirinkti, ar toliau ketina taikyti SVS, tuomet vis tiek kyla rimtų teisinių problemų, kurios veda į tokio aiškinimo negalimumą. Konstitucinio teismo doktrina aiškiai sako, kad visi esminiai mokesčio elementai turi būti aiškiai išdėstyti mokesčių įstatyme. Įvertinant tai, kad SVS yra mokesčio lengvata ir šios lengvatos paradimas sukelia teises pasekmes – apmokestinamasis asmuo turi šalyje vykstančius prekių tiekimus, paslaugų teikimus apmokestinti PVM, akivaizdu, kad tokiu atveju šioje teisės normoje (PVMĮ 71¹ str. 9 d.) *expressis verbis* turėtų būti išdėstytos SVS lengvatos praradimo bei prievolės pardavimus apmokestinti PVM atsiradimo momentas. Dar daugiau, šioje teisės normoje turėtų būti numatytas aiškus įpareigojimas viešojo administravimo subjektui (VMI) parengti tvarką, pagal kurią apmokestinamasis asmuo realizuoja savo taip vadinamą pasirinkimo teisę. Ar visa tai yra įtvirtinta PVMĮ 71¹ str. 9 dalyje? Akivaizdu, kad nėra. Turime problemą. Toks šios normos aiškinimas (kad PVM registracijos metu asmuo turi iš naujo pasirinkti, ar ketina jis taikyti SVS) veda link visiško teisinio neapibrėžtumo: nepaisant Konstitucinio teismo doktrinos, iš PVMĮ reguliavimo nėra aišku, nuo kurio momento tokiam asmeniui momento nustoja galioti SVS lengvata (ir ar iš viso nustoja); iš PVMĮ reguliavimo nėra aišku, nuo kada toks asmuo privalo pardavimus apmokestinti PVM (ir ar iš viso privalo). Taigi, šis aiškinimas veda link teisinio tikrumo principo pažeidimo: PVM mokėtoju besiregistruojančiam asmeniui nėra aišku, kada nustoja galioti mokesstinė lengvata, nėra aišku, kada atsiranda prievolė pardavimus apmokestinti PVM. Turime ir kitą problemą - VMI parengtas poįstatyminis aktas, nustatantis taisykles, kaip PVM mokėtoju besiregistruojantis apmokestinamasis asmuo realizuota savo pasirinkimą taikyti SVS, yra *contra legem*. Viešojo

administravimo subjektas negali priiminėti savo nuožiūra poįstatyminius teisės aktus, sukuriančius adresatams teisinių pasekmių, kai nėra aukštesnės galios teisės akto, kuris deleguotų tokią teisę šiam viešojo administravimo subjektui.

- 1.5. Aiškinant šią teisės normą gali būti svarbus (ypač politikams) ir kontekstinis tokios normos vertinimas, žvelgiant į ją iš mokesčių politikos perspektyvos. PVMĮ įtvirtinta SVS yra mokesstinė lengvata, nukreipta į smulkųjį ir vidutinį verslą, kuris, dažniausiai, neturi galimybių samdyti išskirtinai kvalifikuotus specialistus, mokesčių konsultantus. Dėl tos priežasties siektina, kad į tokį verslą nukreiptas teisinis reguliavimas būtų kuo aiškesnis ir sukurtų kuo mažesnę administravimo našta šiam verslo segmentui. Manytina, kad greičiausiai dėl šių priežasčių Lietuva, perkeldama PVM direktyvos nuostatas į PVMĮ pasirinko SVS lengvatą smulkiajam verslui taikyti „*by default*“, nereikalaujama iš verslo šios lengvatos taikymo tikslais registruotis ar atlikti kažkokių kitų administracinių formalumų. Ir štai dabar, dėl PVM direktyvos reikalavimų atsiradus prievolei tokiam verslui dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES registruotis PVM mokėtoju, reikalavimas tokiam verslui, norinčiam ir toliau taikyti SVS, PVM registracijos metu atlikti formalią procedūrą – aktyviu veiksmu patvirtinti pasirinkimą taikyti SVS, yra ne tik papildoma administravimo našta, bet ir potencialiai labai skausmingas šiam verslo segmentui pasekmes galintis sukelti reikalavimas. Neatmestina, kad nemaža dalis smulkiojo verslo atstovų, įsigyjančių paslaugų iš užsienio ar teikiančių paslaugas į ES, net nežinos, kad jiems kyla pareiga registruotis dėl to PVM mokėtoju. Ir jie tokios pareigos nevykdys. Dėl to jie neatliks ir kito jiems gyvybiškai svarbaus veiksmo - - nepatvirtins savo pasirinkimo taikyti SVS. Kas iš to? Atrodo, kad jie dėl to praras SVS dalyvio statusą ir turės pardavimus Lietuvoje apmokestinti PVM. Žinant, kad tokių verslų klientais dažniausiai yra ne apmokestinamieji asmenys, akivaizdu, kad prievolės skaičiuoti PVM atsiradimas juos padarys nekonkurencingais. Todėl manytina, kad dalis tokių verslų trauksis į šešėlį, kita dalis – bankrutuos. Todėl vertinant iš mokesčių politikos konteksto, reikėtų tokio aiškinimo vengti.
- 1.6. Galutinė išvada. PVMĮ 71-1 str. 9 dalis turi būti aiškinama taip: visi LT apmokestinamieji asmenys, SVS dalyviai, kurie turi registruotis PVM mokėtojais dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimų iš užsienio, dėl paslaugų teikimo į ES, registracijos metu **turi gauti automatiškai PVM kodą su SVS požymiu, jiems ir toliau (kaip ir iki PVM registracijos) automatiškai taikoma SVS.**

II interpretacija

2. PVMĮ 71-1 str. 9 dalis turi būti aiškinama taip: visi LT apmokestinamieji asmenys, SVS dalyviai, kurie privalo registruotis PVM mokėtoju dėl prekių įsigijimo iš ES, paslaugų įsigijimo iš užsienio, paslaugų teikimo į ES, turi teisę taikyti SVS ir įgyja SVS dalyvio statusą tik, jeigu aktyviais veiksmais informuoja mokesčių administratorių apie pasirinkimą, t.y., PVM registracijos metu pažymi, kad norim, jog jiems ir toliau būtų taikomas SVS dalyvio statusas arba stebėsenos ir/ar mokesstinio tyrimo metu nurodo mokesčių administratoriui, kad atitinka SVS taikomas sąlygas ir toliau nori taikyti SVS. Jeigu PVM registracijos metu to nenurodo ir/arba mokesstinio tyrimo metu nepateikia atsakymo į tokį mokesčių administratoriaus klausimą - **automatiškai praranda SVS dalyvio statusą.**
  - 2.1. PVMĮ iš esmės numato įprastos PVM registracijos atvejus, t. y. kada asmuo turi gauti standartinį PVM mokėtojo kodą, dalyvaujantį VIES sistemoje. Tai apima situacijas, kai: viršijama 45 000 Eur riba, prekių įsigijimai iš ES viršija 14 000 Eur ribą, įsigyjama paslaugų iš užsienio, vykdomi paslaugų teikimo sandoriai su ES. Visais šiais atvejais kyla prievolė registruotis PVM mokėtoju ir įgyti standartinį PVM kodą, kuris įtraukiamas į VIES.
  - 2.2. PVMĮ nėra nuostatų dėl registracijos kažkokių kitokių – „nestandartinių“ – PVM mokėtoju. Pats terminas „nestandartinis / nenormalus PVM mokėtojas“ iš esmės yra rinkos sugalvotas.

Taigi Lietuvoje faktiškai turime tik standartinį PVM mokėtoją, tačiau atsiradus SVS ir privalomai registracijai dėl paslaugų sandorių su ES, reikėjo rasti sprendimą, kaip tokiems PVM mokėtojams išsaugoti SVS statusą, t. y., kad jie nemokėtų PVM nuo pardavimų. Būtent tada registracijos metu atsirado atitinkamas požymis prie standartinio formato PVM mokėtojo kodo ir sąvoka – PVM mokėtojas, taikantis SVS.

- 2.3. Tiek PVM direktyva, tiek Lietuvos PVMĮ akcentuoja, kad 45 000 Eur riba, t.y. SVS yra savanoriška schema. Pagal PVMĮ 71 str. 1 d. formaliai gautūsi, kad visi asmenys, kurie tiekia prekes/paslaugas Lietuvoje turėtų tapti PVM mokėtojais nuo 1 euro. Tačiau 71 str. 2 d. numato išimtį – asmuo gali taikyti SVS. Tame pačiame sakinyje taip pat nurodoma, kad jis neprivalo registruotis PVM mokėtoju: „*Neatsižvelgiant į šio straipsnio 1 dalį, Lietuvos Respublikos apmokestinamasis asmuo gali taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje – neprivalo registruotis PVM mokėtoju bei už tiekiamas prekes <...>*“
- 2.4. Manytina, kad didžiausia sumaištis kyla būtent šioje vietoje, nes žodis „gali“ reiškia teisę, o ne pareigą, todėl atrodytų, kad SVS nėra taikoma automatiškai. Tuo tarpu formuluotė „neprivalo registruotis“ gali būti interpretuojama ir taip, kad SVS taikoma „by default“ (automatiškai). Lietuvoje suformuotoje mokesstinėje praktikoje ši nuostata interpretuojama, kad jeigu asmeniui nėra kitų priežasčių tapti PVM mokėtoju - SVS (anksčiau tiesiog PVM registracijos riba) buvo ir yra taikoma „by default“ (automatiškai) ir nereikia jokių registracijų/požymių. Tačiau, ši 71 str. 2 d. daro nuorodą tik į 71 str. 1 d., todėl SVS „by default“ galėtų būti taikoma tik tais atvejais, kai vykdomi tik pardavimai Lietuvoje, ir nėra kitų priežasčių, sukuriančių pareigą registruotis PVM mokėtoju.
- 2.5. Prie šio neaiškumo („gali“ / „neprivalo“) prijungus kitus PVMĮ straipsnius, ypač 71¹ str. 9 d., matome, kad vėl vartojamas terminas „gali“, čia jau "neprivalo registruotis" nėra ir dar papildomai nurodoma „pasirinkę taikyti“: “ *<...> kurie atitinka šio Įstatymo 71 straipsnio 2 ir 2-1 dalyse nustatytas sąlygas ir neviršija šiose dalyse nurodytų ribų, gali taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje. Šio įstatymo taikymo tikslais šioje dalyje nurodyti asmenys, pasirinkę taikyti smulkiojo verslo schemą Lietuvoje, vadinami PVM mokėtojais, taikančiais smulkiojo verslo schemą Lietuvoje.*“
- 2.6. Tai leidžia daryti išvadą, jog tais atvejais, kai asmuo dėl kitų priežasčių privalo gauti standartinį PVM kodą, bet vis dar nori naudotis teise nemokėti PVM nuo pardavimų iki 45 000 Eur, jis turi atlikti aktyvų veiksma – registracijos metu aiškiai pasirinkti taikyti SVS.
- 2.7. Taigi, apibendrinant, Lietuvoje turime šias situacijas:
  - a) SVS taikoma „by default“ (automatiškai/be registracijos) - asmenims, kurie neviršija 45k Eur ribos ir neturi prievolės registruotis PVM mokėtoju dėl kitų priežasčių;
  - b) SVS taikoma su registracija (deklaruojant pasirinkimą) - asmenims, kurie privalo registruotis PVM mokėtojais dėl prekių įsigijimų iš ES, paslaugų įsigijimo iš užsienio ar paslaugų sandorių su ES (registracija Lietuvoje, t.y., PVM registracijos metu pažymėti, kad nori taikyti SVS); – kitų ES valstybių apmokestinamiesiems asmenims (registracija jų valstybėse).

Atsižvelgiant į pateiktas interpretacijas, prašome pateikti VMI prie FM poziciją dėl išdėstyto klausimo. Manome, kad VMI prie FM pozicija turėtų būti paviešinta, nes nagrinėjamos PVMĮ 71¹ straipsnio 9 dalies nuostatos yra aktualios plačiam smulkiojo verslo ratui, o jų nevienareikšmis aiškinimas sukuria reikšmingą teisinį neapibrėžtumą. Priklausomai nuo pasirinkto aiškinimo, apmokestinamiesiems asmenims gali kilti

esmingai skirtingos mokestinės pasekmės, įskaitant SVS lengvatos praradimą, prievolę apmokestinti pardavimus PVM atgaline data, delspinigių ir baudų taikymą. Be to, šis klausimas tiesiogiai susijęs su teisinio tikrumo, teisėtų lūkesčių ir proporcingumo principais, taip pat su smulkiojo verslo schemos, kaip smulkiajam verslui skirtos mokestinės lengvatos, tikslais. Aiški ir vieša VMI pozicija leistų užtikrinti vienodą teisės taikymą, sumažintų administracinę naštą tiek mokesčių mokėtojams, tiek mokesčių administratoriui, bei padėtų išvengti sisteminių mokestinių ginčų ateityje.

Pagarbiai Lietuvos mokesčių konsultantų asociacijos vardu,

Tatjana Erdman

Rengė,

Valdybos narys Gintaras Juškauskas

Valdybos narė Karolina Jogminaitė – Matačienė

www.mokesciukonsultantai.lt
info@mokesciukonsultantai.lt